

Autorka bestsellerov *The Sunday Times*

Zima v New Yorku

*Pomôžu im tajomstvá minulosti
nájsť lásku v prítomnosti?*

JOSIE SILVEROVÁ

Zima v New Yorku

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Josie Silverová

Zima v New Yorku – e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

JOSIE SILVEROVÁ

*Tima
o New Yorku*

Original title: Josie Silver: A WINTER IN NEW YORK

Copyright © Josie Silver, 2023

First published as A WINTER IN NEW YORK in 2023 by Penguin General.

Penguin General is part of the Penguin Random House group of companies.

Cover design © Francesca Spinelli

Cover illustrations © Midjourney

Translation © Monika Sitarčíková, 2024

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-573-0508-8

ISBN e-knihy 978-80-573-0510-1 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-573-0511-8 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-573-0509-5 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

*Venujem inšpiratívnym priateľkám
Sally a Rose.*

Deň svätého Valentína

Knižkupectvo Logan's, Lower East Side, New York

Poznáte to, keď sa napínava scéna filmu spomalí a vy zadržíte dych a uvažujete, či postava na obraze preskočí horiacu priepasť medzi vysokými budovami alebo chytí drahú vázu v poslednej sekunde, aby sa nerozbila na márne kúsky? Keď som sa načiahla za posledným výtlačkom knihy, na ktorú som čakala celý rok, a niekto vedľa mňa urobil presne to isté, mala som pocit, akoby sa môj život spomalil. Videla som, ako sa jeho ruka vystrela vedľa mojej, a bez okolkov som urobila výpad ako štafetová pretekárka, ktorá sa načahuje za štafetovým kolíkom, lebo nič iné ako výhra neprichádza do úvahy. Končekmi prstov som sa dotkla obálky knihy, ale on mal dlhšiu ruku a cítila som len, ako sa mi kniha spod prstov vyšmykla a skončila v jeho rukách.

„Dotkla som sa jej!“ vyhrkla som, keď sa mi v panike zovrela hrdlo. Tá kniha bola valentínsky darček pre mňa. Vzhľadom na to, čím všetkým som si prešla, som si ho zaslúžila.

Otočil sa ku mne s neúprimne nevinným výrazom na tvári.

„Bola som tu prvá,“ šomrala som ako malé dieťa, ktoré prehralo pri stoličkovom tanci.

Otočil knihu, aby si prečítal zadnú obálku. „Prepáčte, nevidel som vás,“ odvetil.

Vrátil sa ku knihe, čím mi dal jasne najavo, že rozhovor sa skončil. Zdesene som sa obzerala a hľadala pomoc. Nieкто v kníhkupectve predsa musel byť svedkom tohto zločinu. Čakali by ste, že sa takýto súboj odohrá na svadbe o posledný pohár šampanského alebo o poslednú sušienku na pondelkovej rannej porade, ale my sme knihomoli, prepánajána! Čo znamená, že tento muž k nim zrejme nepatrí a možno mám ešte šancu zvíťaziť.

„Prepáčte,“ ozvala som sa a odkašľala som si, akoby som sa chystala predniesť dôležitý oznam.

Otočil sa ku mne a tmavým očami sa na mňa spýtavo zadíval. Z výrazu jeho tváre som nevedela nič vyčítať, ale mala som pocit, že potláča víťazoslávny úsmev, čím ma vážne naštvával. Určite nie je knihomol.

„Nemyslím si, že hľadáte práve tú knihu,“ kývla som na knihu v jeho rukách. „Je to tretia časť trilógie, a keď ste nečítali predošlé dve, nebude dávať zmysel.“ Pohľadom som preletela police s bestsellermi a vybrala som najnovší román Leeho Childa. „Vezmite si radšej túto. Jacka Reachera zbožňujú všetci. Je to ako film, v ktorom z nejakých dôvodov získal rolu Reachera Tom Cruise, hoci je na tú postavu prinízky. Navyše kniha je lepšia, samozrejme,“ blabotala som ako totálna hlupaňa a on preskakoval pohľadom z knihy vo svojej ruke na knihu v mojej.

„Nie je to vždy tak?“ povzdychol si. „Kniha je zakaždým lepšia ako film, nie?“

Zaskočená touto nepopierateľnou pravdou som sa chytila za srdce. „Všakže?“ prikývla som. „Vždy je to tak. *Ženu cestovateľa v čase* som odmietla pozerať. Pre istotu.“

Zdvorilo sa pousmial. S tichým povzbudením som k nemu posunula knihu Leeho Childa.

„Takže mi radíte vybrať si knihu z vyše dvadsaťčlennej série o Jackovi Reacherovi, ale nemám čítať tretiu knihu tejto série?“

„Toto sú samostatné príbehy,“ vysvetlila som, pričom som sa usilovala neznieť otrávene, a tľapla som po knihe Leeho Childa. „Nemusíte si prečítať ostatné, aby ste pochopili túto.“

„Lenže táto...“ Otočil knihu obálkou nahor.

Z hrdla sa mi dral srdcervúci povzdych. Tú obálku som si prezerala online nespočetne ráz a hľadala som stopy, ako by sa mohol príbeh skončiť. Ilustrátori obálok vedia čertovsky dobre skryť náznaky v zložitej grafike. Je to súčasť knižného pôvabu.

„Táto je vážne zložitá,“ vysvetľovala som. „Jeden spleťtý príbeh, ktorý sa tiahne tromi dielmi. Nemáte šancu pochopiť ju. Akoby ste čítali po francúzsky.“

„Po francúzsky, hovoríte?“ spýtal sa.

Zrazu som mala podozrenie, že sa pochváli, že hovorí plynule po francúzsky. „Alebo po holandsky, po čínsky, či vo swahilčine. Je to jednoducho nemožné.“

„Má peknú obálku,“ zhodnotil a pozorne si ju prezrel. „To je králik?“

Svojoľne som sa na ňu zadívala. *Dopekla, má pravdu.* Snažila som sa nemyslieť na to, čo to v príbehu môže znamenať.

„V tejto nebudú králiky,“ uisťovala som ho a prelistovala som stránky knihy Leeho Childa ako kúzelník miešajúci balíček kariet. „Je plná naháňačiek áut, policajných sledovačiek a trefných vtipných hlášok,“ snažila som sa mu predať tú knihu, hoci som Jacka Reachera nikdy nečítala a nevedela som, o čom je.

„*Lapin,*“ povedal.

Nechápavo som naklonila hlavu a pozrela naňho.

„To je po francúzsky králik,“ vysvetlil.

„Viete aj to, ako sa to povie po swahilsky?“

„Bolo by vtipné, keby som to vedel, nie?“ vyhlásil. „Žiaľ, neviem. Viem však, že tento králik bude viac ako len králik,“ zhodnotil

a potľapkal po knihe. „Možno naznačuje, že Steph objaví sieť podzemných tunelov pod hradom. Alebo to značí niečo rafinovanejšie, napríklad že musí skočiť do neznáma, aby zachránila Estelinu?“

Skleslo som zvesila plecيا, keď som si uvedomila, že tej knihy sa len tak nevzdá. Jeho víťazoslávny úsmev bol ako vyšitý z príručky Davida Rosa. Úsmev jemne potláčal, keď prikyvoval a vychutnával svoj víťazný okamih. V duchu som sa ospravedlnila Leemu Childovi a knihu som vrátila na policu. Verím, že túto prehru znesie.

„Mohli by ste si Jacka Reachera prečítať vy,“ radil mi. „Počul som, že je plná trefných vtipných hlášok.“

Všetko na svete by som dala za to, keby mi v tej chvíli nejaká napadla, ale slová, ktoré zo mňa vyleteli, mali od vtipnej a trefnej hlášky ďaleko.

„Viete čo? Nechajte si ju. Vezmite si tú hlúpu knihu. To nič. Toto je vlastne môj život v skratke.“

Trochu ustúpil, šúchal si bradu a prezeral si ma. Svetlo v obchode sa odrážalo od zlatej obrúčky na jeho prste, čo ma rozčúliło ešte viac z dôvodov, ktoré nijako nesúviseli s týmto neznámym mužom v kníhkupectve, ale aj tak si to odniesol on.

„Vezmite si tú knihu, hoci ju zrejme nebudete mať dnes čas ani otvoriť, lebo zoberiete manželku na nóbl večeru na vrchole Empire State Building alebo budete ležať na károvanej deke v otvorenom kufri dodávky a sledovať padajúce hviezdy, či robiť iné, rovnako otrepané valentínske hovadiny,“ vysypala som naňho a hlas sa mi nepríjemne triasol.

Očami zablúdil k výraznému maminmu pečatnému prsteňu v tvare srdca na mojom prstenníku.

„Nuž, tak dúfam, že váš manžel dnes od vás nečaká nijaké otrepané hovadiny.“

Moje britské spôsoby pôsobili oproti jeho newyorskému prízvuku smiešne. Cítila som, že ma súdi, čo ma schladilo ako studená sprcha.

„Ak to chcete vedieť, môj manžel zomrel, takže nadnes som mala len jediný mizerný plán, a to ležať na vyležanej pohovke vo svojom prenajatom byte a čítať túto knihu. Teraz však vďaka vám a vašim prekliatym dlhým rukám nemôžem ani to.“

Pochopiteľne vyzeral zaskočene a s ospravedlňujúcim výrazom na tvári mi podával knihu. Už som sa však vyšplhala príliš vysoko na horu svojich morálnych zásad, aby som sa teraz ponížila a knihu si vzala. Ťažko sa mi dýchalo, takže som zo seba dokázala dostať už len posledný nahnevaný vzdych a vyrútila som sa z obchodu, pričom som cestou strhla reťaz papierových srdiečok.

Dopekla! Urobila som tam peknú scénu. Prečo som to povedala? Doliehala na mňa spaľujúca hanba. Jedna vec je snažiť sa presvedčiť vlastnú myseľ, že Adam Bronson je mŕtvy, aby som sa ustavične neobzerala ponad plece, či ho niekde nestretnem, a niečo iné je to povedať cudziemu človeku v kníhkupectve. Lebo pravdou je, že hoci pre mňa je Adam mŕtvy, stále žije, nikdy nebol mojím manželom a pravdepodobne teraz robí v Londýne peklom zo života niekomu inému. Stiahla som si bielo-modrú pásikovanú čiapku s brmbolcom na uši a zahalila si rozpalenú tvár do šálu, keď som vykročila po šmykľavom chodníku a brodila sa snehovou čľapkanicou cestou domov. Radšej som mala zostať doma. Moje zlomené srdce ma ešte priveľmi bolí, aby som zniesla pohľad na výklady plné trblietavých ruží a na kopy krikľavo ružových darčkových kariet. Valentín vo mne spustil príval negatívnych emócií. Tento vymyslený sviatok mi pripomenul všetky moje zlé rozhodnutia a ich neprijemné následky. Za posledné roky som si prešla peklom. Z vychádzajúcej hviezdy londýnskej kulinárskej scény som sa prepadla až na dno a stala sa ženou, ktorá sa bojí

vlastného tieňa. Alebo, ak mám byť k sebe zhovievavejšia, osamelou, užialenou dcérou, ktorú si vzal na mušku manipulatívny muž, prevrátil jej život hore nohami a uväznil ju vo svojom dome. Dostať sa odtiaľ si vyžadovalo herkulovskú odvahu, ale ešte väčšiu kúpiť si jednosmernú letenku do New Yorku. Prišla som sem pred šiestimi týždňami so všetkým svojím majetkom zbaleným v obitom kufri a držala som sa posledných kúskoch zničenej dôstojnosti.

Vlastne som dnes netúžila sledovať hviezdy z auta či večerať na vrchole Empire State Building. Také gýčové rande rada prenechám nesarkastickým ženám ako Meg Ryanová. A, áno, viem, že moje narážky na romantické komédie z osemdesiatych rokov sú zastaralé a že by som mohla citovať veľa iných lepších filmov. Nemám však v pláne urobiť to, lebo spomienky, ako sme s mamou pozerali tie filmy a jedli domácu taliansku zmrzlinu z jej ružových vintage melamínových misiek, sú posledným kúskom, čo ma drží pokope. Jej milované príbehy o tomto meste ma sem dovedli s nádejou a s fiktívnou nostalgiou inšpirovanou Sinatrom, že ak to tu zvládla ona, tak to možno dokážem aj ja. Nový začiatok na novom mieste, niekde, kde mi môj pre mňa mŕtvy bývalý priateľ nemôže robiť problémy. Povzdychla som si a povedala som si, že sa nebudem za tú lož na seba hnevať. V duchu som si slúbila, že to už nikdy nevyslovím. Aspoňže som to povedala cudziemu človeku.

O sedem mesiacov...

1

„Tak mal som pravdu či nie?“

Bobby ma chytil popod pazuchu, keď sme prechádzali pod červeno-zeleno-bielym oblúkom s neónovým nápisom *Vitajte v Malom Taliansku*. Vošli sme na rušnú ulicu lemovanú pouličnými predajcami. Zástupy ľudí sa tiahli, kam len oko dovidelo, a okolím sa niesli zvuky bubnov a lákavé vône.

Majiteľ bytu, v ktorom som bývala v podnájme, a zároveň môj najlepšiu kamarát ma nahovoril, aby som s ním strávila popoludnie na festivale talianskej gastronómie a kultúry San Gennaro. Podľa Bobbyho sa naň Newyorčania každoročne veľmi tešia a dobre vedel, že v tomto období by ma z bezpečného útočiska bytu vylákala jedine moja láska k jedlu. Odkedy som sa pred deviatimi mesiacmi objavila na jeho prahu, stala som sa domasedkou. A to je slabý výraz. Po príchode do New Yorku som snívala o zmene, no mesto som poznala len z maminých obľúbených filmov. Teraz už viem, že to bola smiešna predstava. No vtedy som úprimne verila, že mám šancu získať prácu v Katz's Deli, kde by som mohla robiť pastrami sendviče, alebo že rušná kuchyňa v hoteli Plaza čaká práve na mňa.

Zistila som však, že ani v jednom zamestnancov neprijímali. Nemala som ani dosť odvahy, aby som v Katz's Deli vystála šialene dlhý rad, ktorý sa tiahol až za roh budovy, a spýtala sa, či niekoho nehládajú. V reštaurácii s rezančovými špecialitami

Very Tasty Noodle House sa miesto predsa našlo. Hoci sa Bobby Han nikdy v živote od práce nepretrhol, keď zdedil celú budovu, od štýlového penthousu na vrchole po upadajúcu reštauráciu s rezancami na prízemní, rozhodol sa zachovať ju. Rada si predstavujem, že duša mojej geniálnej mamy ma sprevádzala, keď som sa po príchode do New Yorku sklúčene vliekla tmavými ulicami a čakalo ma len jedno odmietnutie za druhým. Číra intuícia ma dovedla na Chrystie Street a rovno do cesty Bobbyho Hana, ktorý práve v tom okamihu priliepал na špinavé okno svojej reštaurácie ceduľku s nápisom HLADÁME KUCHARA. Do hodiny som mala nielen prácu, ale aj kľúče od maličkého staromódneho bytu nad reštauráciou, ktorý donedávna obývala Bobbyho staručká teta, kráľovná rezancov. Mój stiesnený domov sa nachádza medzi reštauráciou a penthousom, kde býva Bobby s manželom Robinom. Slúži ako špongia, ktorá absorbuje všetok hluk a nepríjemné pachy z kuchyne, a tak si môžu nažívať v pokoji a oblečenie ani posteľné obliečky z egyptskej bavlny im nepáchnu po prepálenom arašidovom oleji.

Prvé dni v meste som si ešte nevedomovala, že som našla aj svoju najväčšiu platonickú lásku. Z Bobbyho sa stal môj najlepší priateľ a veľký brat. Bol príjemne hlučný a sarkastický, ideálna kombinácia pre osamelú ženu, ktorá začínala odznovu v meste vzdialenom päťtisíc kilometrov od domova.

Toto popoludnie atmosféru festivalu nepokazili ani ťažké dažďové mračná a vzduchom sa niesol nákazlivý energický šum vravy ľudí pri stánkoch, ktorí spoločne vychutnávali jedlo.

„Mal si úplnú pravdu,“ pritakala som a nasávala som slávnostnú atmosféru plnú farieb a zvukov. „Chcem ochutnať všetko!“

Zastavili sme, aby sme si prezreli zlatú sochu svätého Januária, patróna Neapola, ktorému je festival venovaný, a potom sme sa dali pohltiť davom na rušnej ulici.

„Začnime klobáskami,“ navrhol Bobby a viedol ma k pôsobivo veľkej dodávke s vejúcimi talianskymi vľajkami. Na obrovských kovových grilovacích platniach syčali klobásky, ktoré po upečení nakrájali a naplnili nimi žemle spolu s cibuľou a paprikou. S údivom som pozorovala muža v zástere, ako šikovne prevracal klobásky, a druhého, ktorý ich krájal a naplňal žemle so zručnosťou človeka, ktorý to robil už aspoň tisíc ráz.

„Jedlo pravých bohov,“ zhodnotil Bobby a obom nám objednal.

Nevedela som sa dočkať, až to ochutnám. Bolo to stokrát lepšie, ako som si predstavovala.

„Ak to celé zjem, tak prasknem,“ vyhlásila som.

„Aj tak to zješ, však?“ podpichol ma Bobby, ktorý už takmer dojedol.

Bez váhania som prikývla. Žemľa bola prepečená a bohato naplnená. Hotové nebíčko v ústach. Kráčali sme bok po boku, jedli a užívali si slávnostnú atmosféru na pozadí hukotu generátorov. Ľudia sa smiali, prekrikovali a pretískali sa davom, ako to na takýchto miestach býva. Cítila som sa uvoľnene a vychutnávala som zmenu prostredia a neobyčajný pohľad, ktorý sa mi naskytoval. Nad hlavami nám viseli ligotavé papierové reťaze a farebné svetielka. Pod nimi sa hemžili davy ľudí s jediným spoločným cieľom: hostiť sa. Bol to jazyk, ktorý mi ako kuchárke prehováral až do srdca a pripomenul mi, ako veľmi mi chýba vytvárať nové jedlá a radosť z pohľadu na ľudí, ktorým chutí. Pripravovať jednu misku rezancov za druhou bolo istým spôsobom upokojujúce, ale v skutočnosti som sa len snažila napodobniť originálnu prípravu Bobbyho tety a nešla som vlastnou cestou, ani som nevymýšľala nové recepty. Keď som na vlastnej koži zažívala kulinársku radosť a kreativitu na festivale, pripomenulo mi to, čo ma vlastne vlákalo do kuchyne: zápal, náhlivosť a hlboké uspokojenie. Všetko mi to bytostne chýbalo. Ďalší kúsok zo mňa, o ktorý ma Adam Bronson

dočasne pripravil. Prišla som o veľa – o kariéru, o sebaúctu, seba-dôveru, o veci, vďaka ktorým som sa cítila sama sebou. Predstavovala som si, že na mňa čakajú niekde na poličke emočných strát a nálezov, až si ich vyzdvihnem. A tá chvíľa príde. Vedela som, že kráčam správnou cestou. Pomaly, ale iste.

Po žemliach sme si dali sladké cannoli plnené ricottou. S Bobbym sme sa zhovárali a smiali a uvoľnene som sa oňho opierala.

„Toto bol tvoj najlepší nápad,“ vyhlásila som.

„Takých mám veľa,“ odvetil. „Stačí povedať.“

Oceňovala som Bobbyho nevtieravú povahu. Ľahko sa s ním vychádzalo. Vedela som, že si zrejme robil starosti, že chodím málo von. Asi sa nemýlil. Pravdupovediac, v poslednom čase bola návšteva zubára vrcholom môjho spoločenského života. Vo svojej podstate som nebola samotársky typ, ale keď som prišla do New Yorku, bola som na úplnom dne a potrebovala som nejaký čas na zotavenie. Takýto spôsob života môže v pulzujúcom a rušnom New Yorku pôsobiť samotársky, ale pre mňa to bolo práve to, čo som potrebovala. Stačila mi spoločnosť Bobbyho, Robina a Bobbyho devätnásťročnej netere Shen. Bol to typ dievčata, ktoré by si cez obednú prestávku dokázalo podmaniť celý svet, keby sa tak rozhodlo. Shen však radšej obsluhovala zákazníkov v Bobbyho reštaurácii, keď mala v škole voľno, a každý večer si užívala mesto. Bola aj dobrou kuchárkou a vždy ma rada zastúpila za sporákom, keď som potrebovala deň voľna. To sa však nestávalo často.

Spoločnosť mi robieval aj kocúr Smirnoff, ktorý vlastne nebol ani môj, ani Bobbyho. V dome býval pred nami a jeho územie bolo tam, kde zaparkoval svoj ryšavý chvost. Občas si vybral moje vyseденé zelené kreslo, inokedy sa vyvaľoval na Bobbyho okennom parapete a sledoval rušnú ulicu pod ním. A niekedy sa neukázal aj niekoľko dní. Rada som si predstavovala, ako zliezol po železnom požiarnom schodisku, zakrádal sa popri budovách

alebo zaskočil na neskorú nočnú návštevu za krásnou perzskou mačkou. V skutočnosti však zrejme len ležal na pohovke u niekoho iného a pochutnával si na jeho jedle. Vždy si bez hanby vzal to, čo chcel. Všetci by sme mali byť trochu ako Smirnoff.

Bobby ma chytil za ruku a prevádzal ma rušným davom. Z reproduktorov na ulici hrala hlasná hudba a Bobby si cestou pohmkával takmer dokonalé prevedenie piesne *That's Amore*.

„Toto musíš vidieť,“ vyhlásil a hľadal nám miesto s dobrým výhľadom. „Súťaž v jedení mäsových guliek.“

Dav sa s potleskom rozostúpil, aby pustil čašníkov s obrovskými striebornými podnosmi mäsových guliek, ktorí mierili k pódiu uprostred, kde stál rad súťažiacich pripravených usadiť sa a začať.

„Ktovie, ako sa z niekoho stane šampión v jedení,“ uvažovala som, keď som sa dívala na všedných mužov a ženy, čo sa chystali skonzumovať hromadu jedla, ktorá by zasýtila aj celú dedinu.

Žena vo flitrovaných šatách obdivuhodne zaspievala štátnu hymnu a súťažiaci sa pustili do jedenia. Do úst si natlačili toľko mäsových guliek, koľko sa do nich vošlo, a zapíjali ich jednou fľašou vody za druhou. Diváci šaleli, povzbudivo kričali a sledovali súťažiacich, ako sa napchávajú, niektorí s menšou, iní s väčšou vervou, a omáčka im pri tom stekala po brade na tričká. Toto bláznivé, nenásytne obžerstvo bolo oslavou talianskeho zákutia New Yorku.

Po súťaži v jedení sme si kúpili pohárik osviežujúceho limoncella a horúce pocukrované zeppole na papierovej tácke. Rozpršalo sa, a tak sme sa utiahli pod výklenok vykladaný kachličkami pred vchodom zatvoreného obchodu.

„Uznávam, bola to zábava,“ poznamenala som a oprela som sa o drevený okenný parapet. V kabáte mi bolo teplo a v žilách ma príjemne hrial alkohol.

„Chápem, Iris Ravenová. Jedlo je čarovný prostriedok, ako ťa dostať z bytu,“ povedal Bobby a otočil sa chrbtom k dverám. „Zis-tím, na aké ďalšie gastronomické dobrodružstvá by sme sa spolu mohli vydať.“

„Ak to bude ako toto, rátaj so mnou.“

Hoci som bola taká plná, že by som nemusela jesť aspoň týž-deň, pustila som sa do ďalšieho vláčneho zeppole a sfúkla si cukor z prstov. Bobby si zo zadného vrecka priliehavých džínsov vybral mobil a zohol sa po balíček žuvačiek, ktorý mu pri tom vypadol. Vtedy sa mi odkryl výhľad na zasklené maľované dvere za ním. Zamrzla som a uprene som na ne hľadela s naklonenou hlavou. Boli mi zvláštne povedomé. Určite som ich už niekde videla, len som si nemohla spomenúť kde.

„Čo je toto za miesto?“ spýtala som sa, priložila som si ruky k spánkom a nakúkala som cez okno dovnútra. Bola tam tma, ale rozoznala som čierno-bielu šachovnicovú podlahu a tmavočerve-né kožené stoličky pri bare.

„Zmrzlináreň Belotti's,“ odvetil Bobby a ani nezdvihol zrak od mobilu. „Prekvapilo ma, že majú počas festivalu zatvorené. Zvy-čajne tu býva rad.“

„Je taká dobrá ako moja?“ vyzvedala som so spýtavým pohľadom.

„Ako by mohla?“ povzdychol si Bobby od srdca. „Keby ti na mne záležalo, dovolila by si mi zaradiť ju do menu v reštaurácii.“

„To sa nikdy nestane,“ vyhlásila som a stále som uprene hľadela na tie nezvyčajné dvere. Hoci Bobby bol pre mňa v poslednom čase najbližší človek na svete, nedopustím, aby moju zmrzlinu po-dával vo Very Tasty Noodle House. Ani v Katz's Deli. Ani v super elegantnej reštaurácii hotela Plaza, ani keby ma o to na kolenách prosil samotný šéfkuchár. Moja mama bola bohémka slobodná duša s hravou iskričkou v očiach, ale pokiaľ išlo o recept na jej

taliansku vanilkovú zmrzlinu, mala jedno neúprosné pravidlo: je to tajomstvo, ktoré nikdy nemôžem vyradiť. Bola to najlepšia vanilková zmrzlina na svete a pre mňa jedlo, na ktorom by som prežila na opustenom ostrove. Robila ju pre mňa, keď som bola malá, a keď som bola už dospelá, podávala ju vo svojich obľúbených vintage žiarivo ružových melamínových miskách. Keď ochorela, robila som jej ju ja, až kým to bolo jediné jedlo, ktoré jej telo dokázalo prijať. Napokon už boli dôležitejšie spomienky, ktoré sa s ňou spájali, ako samotná chuť. Keď som ju už musela kŕmiť, so zavretými očami zjedla aspoň za lyžičku a na jej suchých perách sa zjavil slabý úsmev.

Odfotila som si tie osobité dvere do mobilu, hoci som vedela, že si ich budem pamätať. Mali úzku mahagónovú zárubňu a sklenú výplň so zrezanými rohmi. Bol na nej ručne namaľovaný bielo-zelený pásikovaný téglík s točenou zmrzlinou ozdobenou čerešničkou, v ktorej bola zapichnutá žiarivo zelená lyžička. Farby boli sýte, akoby dvere namaľovali len nedávno, ale pôsobili starším, no vkusným dojmom.

„Myslím, že mám dosť,“ povedala som a poslednýkrát som sa zadávala na dvere. „Ak by som zjedla ešte niečo, prasknem.“

„Tak ideme domov?“ spýtal sa Bobby, chytil ma popod pazuchu a vykročili sme medzi ľuďmi s hlavami sklonenými pred dažďom.

2

Cestou domov sa mi v pamäti náhle zjavila spomienka na fotografiu, ktorú som za svoj život videla už sto ráz. Keď sme s Bobbym vošli cez červené dvere s olupujúcou sa farbou, ktoré boli bočným vchodom do reštaurácie, vysypala som zo seba narýchlo vymyslenú výhovorku, že si chcem pred večernou zmenou na chvíľu lahnúť. Vôbec som však nebola unavená. Keď som vošla do bytu, bola som ako na ihlách a myseľ mi horúčkovito pracovala. Zamierila som rovno do spálne a cestou som si vyzliekla kabát. Z hornej police skrine som vzala mamin fotoalbum a sadla som si na posteľ. Album bol plný do posledného miestečka. V priebehu rokov som si ho prechádzala veľa ráz a dopĺňala prázdne miesta, či už s mamou, alebo bez nej. Bol to stručný prehľad jej minulosti z čias plných mladíckej nádeje a snov. Dokazoval, že mala dušu umelkyne, hoci sa všetko neskončilo tak, ako dúfala. V albume sa vynímali oficiálne fotografie jej kapely z osemdesiatych rokov minulého storočia popri prirodzenejších fotkách zo živých vystúpení, novinových výstrižkoch, recenziách a vstupenkách. Na jednej stránke bola prilepená predná strana cigaretovej škatuľky s podpismi členov kapely. Nespomínala som si na mená všetkých členov a nečitateľný rukopis som nevedela rozlúštiť, okrem jedného sebaistého červeného podpisu na spodku škatuľky, ktorý patrilo Charliemu Ravenovi, bubeníkovi kapely a môjmu otcovi. S mamou mali premenlivý milenecký vzťah v priebehu niekoľkých

rokov. Mama vedela, že bol najmä fyzický a nemal budúcnosť. Skončil sa vo chvíli, keď si od neho odmietla vziať peniaze na interrupciu. Vôbec som sa naňho nepamätala. Zomrel pri havárii vrtuľníka, keď som mala šesť rokov. Mama tvrdila, že jeho smrť nebola až taká prekvapivá, lebo patril k ľuďom, ktorí žili na plný plyn a málokedy sa dožívali vysokého veku. Nehovorila o ňom v zlom, len ho vykreslila ako človeka, ktorého hviezda náhle zažiarila a rýchlo zhasla. Zrejme mala pocit, že mi je útechou, keď mi vravela, že s ním nemám veľa spoločné, okrem priezviska. Rozhodla sa dať mi priezvisko po ňom, nie svoje všedné priezvisko Smithová. Otcova smrť nebola pre mňa zlomovým okamihom. Charlie Raven, naveky tridsaťdvaročný, nemal veľký vplyv na to, akým človekom som dnes.

Na každej stránke maminho albumu sa prekrývali fotografie zo slávnych čias kapely, ale hľadala som niečo iné. Rýchlo som prelistovala na poslednú stránku. Boli na nej prilepené len dve vzácne veci: fotografia a roztrhnutý popísaný obrúsok. Odsunula som ochrannú fóliu a opatrne som odlepila starú fotografiu. Odrazu som ju videla novými očami. Vôbec som nepochybovala, že sú to tie isté dvere – rovnaká mahagónová zárubňa, mosadzná kľučka aj pozoruhodná maľba na skle. Nikdy som nezistila, kde vznikla fotografia s nádychom letného dovolenkového románika, ktorú som videla už stokrát. Mama to zakaždým odmietla prezradiť.

Otočila som fotografiu a prečítala text napísaný známym písmom: *Santo, 1985*. Keď som videla jej rukopis, slučky a kvačky také podobné mojím, navrela mi hrča v hrdle. Znova som fotografiu otočila, aby som si ju ešte raz prezrela. Díval sa z nej na mňa mladý muž. Na perách sa mu pohrával úsmev a husté tmavé vlasy si odhrňal z čela, keď si zastieral oči pred slnkom. Stál pred pootvorenými nevšednými farebnými dverami. Odrážali

sa od nich slnečné lúče a svetlo sa lámalo do poloblúka cez celú fotografiu. Všetko na nej bolo v retroštýle. Od ručne maľovaných dverí po samotného muža ako vystrihnutého z filmu *Raňajkový klub*. Bol oblečený v štýle osemdesiatych rokov. Mal na sebe krátku koženú bundu, biele tričko a vybielené džínsy. Horúčkovito som rozmýšľala a snažila som sa vydolovať z pamäti nejaké útržky spomienok. Veľa toho nebolo. Mama rada rozprávala historky, ale keď prišla reč na túto fotografiu a na obrúsok, vždy zaviedla rozhovor do iných vôd. Z toho mála, čo povedala, som sa mohla len dovtípiť, že ten muž bol láskou z jej mladosti. Mentolovozelený obrúsok bol roztrhnutý napoly a zostala na ňom len druhá časť zlatého loga: *otti's*. V hlave som si to začala spájať. *Belotti's*? Nad zvyškom loga som nikdy neuvažovala, ale to, čo bolo na obrúsku napísané modrým perom, som vedela naspamäť. Recept na našu milovanú taliansku zmrzlinu.

Na internete som sa rýchlo dostala k webovej stránke *Belotti's* s fotografiou zmrzlinárne so zeleno-bielou pruhovanou markízou, zaliatou letným slnkom. Vidieť tie namaľované sklené dvere na obrazovke bolo zvláštne, ako keď natrafíte na starú fotografiu z detstva z miesta, na ktoré ste už dávno zabudli. Neviem, či ma tam mama ako dieťa niekedy naozaj vzala. Nebolo to pravdepodobné. Narodila som sa niekoľko rokov po tom, ako začala chodiť na turné, a z Ameriky sme nadobro odišli, keď som mala tri roky. Bola som primalá, aby som si pamätala niečo také konkrétne ako zmrzlináreň. Zvláštne, že napokon bývam neďaleko miesta, ktoré pre ňu toľko znamenalo, a ani som o tom nevedela. Vlastne, možno to až taká náhoda nie je. Rozhodla som sa presťahovať do New Yorku, lebo mama o ňom vždy hovorila s láskou, a na Lower East Side ma zlákali miesta, ktoré som poznala z rozprávania o časoch jej slávy s kapelou. Očami som zablúdila ku skrinke, kde vzadu stála bezpečne uložená strieborná urna. Upokojovalo ma

vedomie, že je tu so mnou, že som ju vzala na miesto, ktoré bolo pre ňu domovom. Možno jedného dňa, keď nadíde ten správny čas, nájdem to pravé miesto, kde ju nechám odpočívať v pokoji v jej milovanom meste.

S ťažkým srdcom a s hlavou plnou otázok som sa znovu pozrela na zadnú stranu fotografie. Vedela som, že muž na nej je Talian, a, samozrejme, aj recept na zmrzlinu bol taliansky, ale myslela som si, že fotka vznikla na dovolenke v Taliansku, odkiaľ si odniesla aj ten recept. Ani mi nenapadlo, že je z čias jej pôsobenia v New Yorku. Povedala mi to mama niekedy? Nespomínala som si na to, ale nemohla som to vylúčiť. Možno som sa to len automaticky domnievala a celé tie roky ma neopravila. A teraz som bola tu, na skok od miesta, kde fotografia vznikla, čítala som webstránku rodiny Belottiovcov a rozmýšľala som, prečo mám ich recept práve ja. Podľa čiernobielych fotografií na webstránke majú v Malom Taliansku dlhú históriu, ktorá sa tiahne až do roku 1911. Fotografie zobrazujú zmrzlináreň v priebehu desaťročí a členov rodiny v zástere, stojacich za skleným pultom, ktorý som dnes zazrela cez okno. Prečítala som si ich rodinný príbeh a zaujal ma jeden opakujúci sa fakt: recept na ich slávnú vanilkovú zmrzlinu, jedinú príchuť, ktorú podávali, bol prísne stráženým tajomstvom. Vlastne tak prísne stráženým, že ho mohli poznať len dvaja členovia rodiny Belottiovcov súčasne. Očami som zabúdila k albumu na posteli, k receptu chvatne napísanému na roztrhnutom obrúsku. Belottiovcovia ten recept úporne ochraňovali sto rokov, tak prečo ho prezradili mojej mame? Už som chápala, prečo nástojila, aby som ho nikomu neprezradila. Nikdy to nebol náš recept. Ak je to teda ten istý recept, čo, samozrejme, musím čo najskôr zistiť.

Ak som chcela odhaliť, ako sa mamin životný príbeh prepletol s Belottiovcami, ako prvé musím ochutnať ich zmrzlinu.

Ráno bola Mulberry Street jednoznačne pokojnejšia ako predošlý večer, keď bol festival v plnom prúde. Obchodníci sa pripravovali na ďalší deň festivalu, rozkladali stoličky na chodníku pod markízami kaviarní a v dodávkach s jedlom začínali s prípravami. Vyvolávalo to vo mne podobný pocit, ako keď sa usadíte do hľadiska v divadle, orchester začne hrať a vy netrpezlivo čakáte, až sa zdvihne opona. Dnes nepršalo, ale pred chladnejším vzduchom ma chránil hrubý vlnený šál na džínsovej bunde. Myslím, že patrilo Bobbymu. Môj byt využíval ako úschovňu prebytočných šiat zo svojej rozsiahlej zbierky odevov. Alebo ako skúšobný sklad, ako to nazýval, keďže v meste vlastnil tri butiky a chystal sa otvoriť štvrtý. O rezancoch toho síce veľa nevedel, ale v obchodovaní sa vyznal. Zdalo sa, akoby mal k dispozícii viac hodín do dňa ako ostatní – bol usilovný obchodník, spoločensky aktívny muž a milujúci manžel, no i tak si stále našiel na mňa čas a venoval mi nerušené chvíle, najmä keď som zapla svoj stroj na výrobu zmrzliny.

Vybrala som mobil z vrečka a pozrela sa, koľko je hodín. Bolo tesne po deviatej. Ako som sa blížila k zmrzlinárni Belotti's, ktorú som už mala na dohľad, znervóznela som. Vedela som, že ma tam nikto nespozná. Aj keď som sa na mamu veľmi podobala, uplynulo už vyše tridsať rokov od čias, keď ten podnik mohla navštíviť. Na chvíľu som zastala a predstavovala som si, ako v osemdesiatych

rokoch kráčala po tom istom chodníku. Rozmýšľala som, čo mala obuté, a zahľadela som sa na svoje zelené conversky. Zrejme nič, často chodievala bosá. Bola vtedy oveľa mladšia ako ja, mohla mať najviac osemnásť či devätnásť rokov. Bola mladá a ambiciózna. Pri myšlienke na ňu mi žiaľ zovrel hrud', a keď som myslela na to, že tu už nie je, cítila som sa ešte horšie.

Istý čas po jej smrti som si nedokázala predstaviť svet bez nej. Stále úplne neviem. Mama vždy prekypovala šťastím, viedla úžasný život a každý daždivý deň rozžiarila ako dúha. No rakovina jej život oberala o farby a jej žiara postupne vyhasínala, nech sa lekári akokoľvek snažili ten proces spomaliť. Nikdy som sa necítila taká bezmocná, ako keď som počas jej posledných dní sedela pri jej posteli a zúfalo som sa snažila udržať ju pri sebe ešte aspoň na jeden ďalší rozhovor, na jedno stisnutie ruky, jeden úsmev. Odmietla ísť do nemocnice, chcela zostať doma, medzi svojimi vecami a spomienkami, ktoré sa s nimi spájali. Presne vo chvíli, keď zomrela, sa veľký drevený lapač snov nad jej posteľou začal pomaly točiť. Nieкто by povedal, že ho rozkýval závan vetra z pootvoreného okna, ale v týchto veciach som po mame a radšej sa držím predstavy, že doň pre mňa fúkla, aby som vedela, že sa bezpečne vydala do ďalšieho života a že nadišiel čas, aby som aj ja šla vlastnou cestou.

Ako by reagovala na to, že idem do zmrzlinárne, o ktorej mi zjavne úmyselne nepovedala? Prečo jej jeden z členov rodiny dal ich recept? Nemala som v úmysle odhaliť jej tajomstvo, ale dychtivo som túžila zistiť, ako sa jej životné cesty v minulosti pretínali s mojím súčasným životom v New Yorku.

Zmrzlináreň Belotti's vyzerala rovnako ako predošlý večer. Vonku nestáli nijakí ľudia v rade a ani nič nenasvedčovalo tomu, že majú otvorené. Vošla som pod výklenok pred vchodovými dverami a zblízka som si prezerala ručne maľované dvere. Všimla

som si, že farby sú zachovalé, hoci to zjavne bola staršia práca. Na webstránke som sa dozvedela, že maľba dverí je symbolom ich podniku a objavuje sa na zásterách, pohároch a menu. Bola som pohrúžená do myšlienok, preto som nepostrehla pohyb za dverami, až kým sa zvnútra neotvorili. Od ľaku som vyskočila.

„Prepáčte, nechcel som vás vystrašiť,“ ozval sa muž vo dverách, keď som náhlivo ustúpila.

„Môžem si za to sama, keď som stála tak blízko pri dverách. Len som si chcela prezrieť tú maľbu,“ vysvetlila som a usmiala som sa.

Pozrel sa na dvere a potom sa obrátil ku mne. Na chvíľu som mala rovnaký pocit dĕjà vu, ako keď som prvý raz uvidela tie dvere, akoby som ho odniekiaľ poznala. Vedela som však, že ho nemám odkiaľ poznať, a nepodobal sa ani na muža z maminej fotografie.

„Ešte nemáte otvorené?“ spýtala som sa a nazrela som do prázdneho podniku za ním.

„Vlastne nie,“ odvetil, „ešte len zapínam kávovar, no zmrzlinu nemáme.“

Mohla som hneď odísť, keďže som prišla kvôli zmrzline, ale káva znela lákavo, a keď som chcela zistiť, čo toto miesto znamenalo pre mamu, vojsť dnu a aspoň sa tam poobzerať bolo lepšie ako nič.

„Káva znie dobre,“ odvetila som, načo odstúpil, aby som mohla vojsť.

„Na festival ste prišli priskoro,“ vysvetlil cestou k pultu.

„Viem. Bola som tam včera.“

Pokynul mi k tmavočerveným stoličkám pri bare, prešiel za pult a začal obsluhovať kávovar. Usadila som sa a sledovala som ho, ako nasypal kávové zrná do zásobníka, položil na pult dve šálky a nalial mlieko do napeňovača. Z jeho práce vyžarovala

lahkosť a sebaistota. Ako na veľkú milovníčku kávy pôsobí na mňa zvuk kávovaru a vôňa kávových zŕn ako balzam na dušu. Trochu som sa uvoľnila, odmotala som si šál z krku a položila som ho na vedľajšiu stoličku. Obzerala som sa po zmrzlinárni zariadenej v staromódnom štýle v kombinácii mahagónu a mosadze. Útulný dojem dotvárali farebné sklenené tienidlá lúčok v Tiffanyho štýle. V kúte stálo malé pianíno, na stenách viseli rodinné fotografie, na ktorých za pultom stáli rôzne generácie Belottiovcov. V priebehu rokov sa zmrzlináreň takmer nezmenila, čo bolo súčasťou jej čara.

„Tak čo vás sem priviedlo tak skoro?“

Neodpovedala som hneď. Sledovala som ho, ako predtým mňa položil jednoduchú bielu šálku na tanieriku spolu s džbánikom napeneného horúceho mlieka a s miskou kockového cukru. On pil čiernu kávu, ale ocenila som, že mi dal na výber. Vmiešala som si do kávy trochu mliečnej peny a rozmýšľala som, čo mám povedať.

„Káva v Belotti's?“ odvetila som po chvíli s úsmevom a cítila som sa hlúpo, ale nič iné mi nezišlo na um.

„Nič viac vám momentálne ponúknuť nemôžeme,“ povedal s povzdychom.

Bližšie som sa naňho zadívala a všimla som si tmavé kruhy pod očami a zvráštené obočie. Pôsobil ustarostene.

„Keď otvoríte, budete podávať aj zmrzlinu? Zastavila by som sa. Mój kamarát mi vás odporučil.“

„Úprimne? Zrejme nie,“ pozrel do stropu a pokrútil hlavou.

Bola som sklamaná, ale snažila som sa utriediť si myšlienky.

„Ste v poriadku? Zvyčajne by som sa nevypytovala cudzieho človeka, no vyzeráte naozaj utrápene.“

Zamyslene klopal ukazovákom po pulte a mlčal. „Nie je mojou prácou pýtať sa zákazníkov, či sú v poriadku, a ponúknuť sa, že si vypočujem ich problémy?“ spýtal sa napokon.

„Myslím, že to robia najmä barmani, a na alkohol je ešte priskoro aj podľa mojich štandardov,“ odvetila som. „Navyše sa zdá, že vy by ste dobrého poslucháča ocenili viac.“

Pomaly prikývol a zadíval sa von oknom na ulicu. Rozmýšľala som, či som prekročila čiaru. Odpila som si z kávy a potlačila som nutkanie vyskočiť na nohy a rovno sa za svoju trúfalosť ospravedlniť.

„Teraz nemôžeme vyrábať zmrzlinu,“ povedal napokon, pričom sa na mňa stále nepozeral. „Môj tatko mal pred ôsmimi dňami mozgovú mŕtvicu. Leží na JIS-ke a nikto iný nepozná recept.“

Zarazila som sa so šálkou v ruke. „To ma mrzí. Dostane sa z toho?“

Zdalo sa, že sa úporne snaží zachovať si neutrálny výraz. „Dúfame, že áno, ale stratil niektoré spomienky. Nie všetky, ako to býva vo filmoch. Stále vie, že sa volá Santo Belotti a kto sme my, ale niektoré veci si nepamätá. Aspoň nie teraz. Zabudol na dátum svadby s manželkou Mariou, názov rodného mesta starých rodičov v Taliansku. Recept na našu zmrzlinu.“

„Bože, to je príšerné,“ povedala som súcitne. Nedala som najavo, že ma zaskočilo, keď som počula meno Santo, ktoré stálo na maminej fotografii. „Je možné, že si na všetko znovu spomenie?“

„To nikto nevie,“ odvetil, sklopil zrak na sklený pult a ukázal na prázdne kovové nádoby na zmrzlinu. „Za celý život si nepamätám, žeby boli prázdne. Vždy sme tu mali plno, ľudia dokonca čakávali vonku v rade.“

Zdvihol zrak a ustarostene sa na mňa zadíval.

„Nemá ten recept ešte niekto?“ vyzvedala som, lebo som si nepamätala, že podľa webstránky poznali recept vždy dvaja členovia rodiny súčasne. Zrejme na podobné prípady.

Nahlas odfrkol. „Vlastne áno. Môj otec sa nazdáva, že ho má niekde napísaný, ale nevie ho nájsť.“

Zamračene som sa zamyslela. „Prepáčte, ale nehovorili ste, že Santo je váš otec?“ spýtala som sa a snažila som sa v tom zorientovať.

„Je to vlastne môj strýko, ale volám ho tatko. Vychovával ma, lebo keď som bol malý, otec nikdy nebol doma,“ vysvetlil a pokrčil plecami. „Ani teraz tu nie je. Je v Austrálii a predtým bol v Japonsku. Potom sa chystá na niekoľko týždňov do Európy, ak si dobre spomínam. Je hudobník a veľa cestuje, no vždy naľahko. Vlastne tak naľahko, že si zjavne nemôže uschovať ani ten hlúpy recept. Asi ho to netrápi, keď nikdy nemusel niesť dôsledky svojej ľahkovážnosti.“

„Och,“ vzdychla som a nevedela som, čo mám povedať. O Santovi hovoril s láskou v hlase, o vlastnom otcovi však zreteľne podráždene. Rozumela som tomu, lebo ani Charlie Raven sa nikdy neusiloval byť mi otcom. „To je nanič.“

„To mi hovorte,“ odvetil a poškrabal sa na líci. „Náš podnik funguje vyše sto rokov, a keď ho prvý raz nechajú na starosti mne, nemôžem nič urobiť, aby som ho zachránil pred krachom.“

Zamyslene som sa zahľadela do šálky s kávou. Vedela som, že mu môžem pomôcť. Keď to však urobím, otvorím chúlостivú tému. Santo, muž z fotografie, stále žije, ale je ženatý so ženou menom Maria. Tak prečo pred mnohými rokmi prezradil tajný rodinný recept mojej mame? Rodinná lojálnosť a hrdosť sálala z každého kúska tohto miesta. Recept si medzi sebou predávali celé storočie. Ako by rodina prijala, keby sa dozvedela o jeho indiskrétnosti?

„Nesnažili ste sa recept zrekonštruovať?“ spýtala som sa a v hlave mi stále vírilo množstvo myšlienok.

„Skúšam to vo dne v noci,“ odvetil s povzdychom.

„To vysvetľuje tie kruhy pod očami.“

„Neverím, že sa to stalo,“ nešťastne pokrútil hlavou. „Tatko sa už chystal do dôchodku. Chodieval sem už len ráno, aby pripravil zmrzlinu do prístroja.“

V mysli mi skrsol nápad. „Počujte, netvrdím, že dokážem urobiť zmrzlinu, ktorá sa jej vyrovná, ale ak chcete, môžem vám skúsiť pomôcť. Som vyštudovaná kuchárka. Teda v Londýne som sa tomu venovala, tu len miešam rezance, ale skúsenosti mám, a za pokus to stojí, nie?“

Zadíval sa na mňa a zmätene zažmurkal. „V mrazničke ešte zostala nejaká zmrzlina,“ povedal napokon. „Zo dňa, keď dostal porážku. Vyskúšate ju? Nebude bezchybná, keďže nie je čerstvá, ale...“

„Lepšie ako nič,“ dokončila som a on prikývol.

„Kto vlastne ste?“ položil otázku, ktorá už chvíľu visela vo vzduchu. „Ani neviem, ako sa voláte.“

„Iris,“ odvetila som.

„Iris,“ zopakoval. „Ako tá pieseň od Goo Goo Dolls.“

„A mamin obľúbený kvet.“

„Nestretli sme sa už niekde?“ spýtal sa a pozorne si ma premeriaval.

Zadávali sme sa na seba a opäť sa ma zmocnil pocit déjà vu. Ozvalo sa vo mne niečo z minulosti. Možno má rád rezance a chodieval do reštaurácie, kde pracujem. Nie je to vylúčené. Krátko som sa zamyslela nad tým, či videl fotografiu mojej mamy, tak ako ja Santovu, ale rýchlo som tú myšlienku zavrhla, lebo som si nevedela predstaviť, ako by sa k nemu dostala a prečo by ju mal mať.

„Nemyslím si,“ odvetila som potichu.

„Giovanni Belotti,“ predstavil sa. „Gio.“

Pozerali sme sa navzájom do očí. Iris a Gio, ktorí už neboli bezmenní neznámi.

„Idem po tú zmrzlinu,“ povedal a odišiel dozadu.

Keď som zostala v miestnosti sama, oprela som sa o operadlo a vzdychla som si. Rozmýšľala som, či robím správnu vec. Chcela by mama, aby som sa do toho zamiešala? V zmrzlinárni bolo